

DAR LA CARA

José A. Martínez Suárez, 1962

1839

ESTREA EN NUMAX: 10.10.2026 | V.O.

Tres mozos de contextos moi diferentes rematan o servizo militar e enfróntanse á complexa realidade social da Arxentina de 1958.

Ano: 1962
Duración: 107 minutos
Idioma orixinal: Español
Dirección: José A. Martínez Suárez
Guión: David Viñas, José A. Martínez Suárez
Elenco: Leonardo Favio, Raúl Parini, Luis Medina Castro, Pablo Moret, Nuria Torray, Ubaldo Martínez
Montaxe: Gerardo Rinaldi, Antonio Ripoll
Música: Gato Barbieri
Fotografía: Ricardo Younis
Produtora: Productora América Nuestra, Cinematográfica Novus (Arxentina)

Entrevista con José A. Martínez Suárez: «A maioría dos amigos da miña mocidade foron absorbidos polo mecanismo cotián»

Por Sergio Wolf e Fernando Martín Peña

Dado que *El crack* (1960), o seu primeiro filme, foi un fracaso comercial, como logrou levantar unha produción tan complexa como a de *Dar la cara* (1962)?

Chámanme por teléfono e atopámonos con David Viñas e un rapaz que se chamaba Ernst Kehoe Wilson, que tiña letreiros luminosos na 9 de Julio. David tiña un guión que se chamaba “Salvar a cara”, viran *El crack* e consideraron que eu podía dirixir con potencia esoutra proposta. Traballamos moito con David, que nese momento vivía en San Fernando. Conformamos un equipo, con oficinas en Riobamba e Santa Fe, Alberto Parrilla foi novamente o xefe de produción, fixemos a rodaxe en escenarios naturais e foi moi dificultoso. Cara ao final quedamos sen diñeiro e tivemos que parar, ata que Parrilla conseguiu a achega dun home vinculado á industria da carne. Segundo me contaba Parrilla, este home ía metendo a man nun barril, sacaba diñeiro e dicíalle: “Vaia contando, vaia contando...”.

O guión permitía abordar tres clases sociais e tres escenarios moi diferenciados entre si: o grupo do universitario, o da industria do cine e o do ciclista, que é dunha clase social inferior. Había un gran horizonte para traballar. Podía quedar moi pouco fóra desa “pintura”. Non hai boas películas sobre un mal libro nin malas películas sobre un bo libro. O libro era de gran solidez, e dígoos porque había un segmento que case descoñecía: o universitario. Eu non o son. David deume as pautas. Sempre falo con coñecemento de causa. Por iso, ao tomar o personaxe de Beto, que é corredor de bicicletas, buscamos ao mozo Carlos Sarlenga, campión de velocidade, para asesorarnos. Leonardo Favio ía con el cada mañá en bicicleta ata o Tigre desde Sarmiento ao 1900, ida e volta. Por iso, cando tivemos que rodar, Leonardo non subiu á bicicleta como o fariamos nós, senón como un profesional. Así foi que os personaxes tiveron un tratamento verosímil.

A novela é posterior ao filme, verdade? Si. Mentres a fixemos, *Dar la cara* foi só un guión. Despois houbo un concurso na editorial Suramericana e David coméntame entón a posibilidade da publicación. Por iso eu son autor dunha película sobre novela que non lin nunca. É posible que a novela saíse antes da estrea, pero en todo caso foi despois da rodaxe.

Hai algúns anos vostede tivo a idea de retomar os personaxes. Si, haberá uns quince anos. Quedou en idea.

Como estaba exposta esa continuación? O pai de Beto Cattani morreu e el quedou co quiosco de Carlos Pellegrini. Deixou o ciclismo, claro. Luis Medina Castro abandonou as súas ideas políticas e dedicouse a atender a propostas económicas das empresas importantes do centro de Santa Fe. Carbó seguiu traballando nos estudos do pai, medio retirado, facendo un cine absolutamente innecesario. Olo que esta é unha visión privada miña e nada máis, eh? No que a min respecta, en ningún dos tres frutifican as aspiracións xuvenís.

Por que se lle ocorreron eses destinos? Non sei. Será porque a vida sempre me transmitiu unha certa desesperanza. A maioría dos amigos da miña mocidade, con quen tiven eses soños, foron absorbidos polo mecanismo cotián, por unha forma de vida na que aqueles soños foron esvaecendo.